

Калина Румена

**Шепот на
Знахарки**

**от поредицата:
Билка недокосниче**

**“Образование и познание”
София, 2019г.**

© Шепот на Знахарки
от поредицата на Билка недокосниче

Всяка прилика с лица и събития от действителността е случайна.

- © Автор: **Калина Румена**
- © Редактор: **доц. д-р Маринка Юрукова**
- © Художник на корица: **Десислава Станева**
- © Графично оформление: **Вальо Симеонов**
- © Рецензент: **Марин Баев**

ISBN: 978-619-7515-04-6

Издателство:
Образование и Познание
град София, 2019

ШЕПОТ НА ЗНАХАРКИ

Здравей, читателю. Някои действащи лица от първата ми книга отново са тук и продължават своя път. Тук реалността от ежедневието влиза в света на знахарството, свят тайнствен и забулен. Мнозина го открехват и стават свидетели на техни лечебни напеви и танци. Но това трудно може да бъде предадено, а и разказано. Ще се опитам чрез редовете на книгата, а тя е вдъхновена от живота и съдбите на реални хора, които познавам и съм била съпричастна към неволите и борбата им с болестите. С цел запазване на тяхната анонимност образите са с променени имена, а местностите, градовете и селата също. Друга част от лицата са творческа интерпретация. Тук реалността живее в пълна сила, но се докосва и до незримото. Но вие преценете дали ще го допуснете до себе си и ще усетите духа му. Тук материята се сблъсква с нематерията, с необятността и нейните фини и магнетични прояви. Знахарки шептят свои тайни думи, танцуват и открехват врата към техни знания, светове пълни с живот и даващи до-

сег до скрити и съкровени напеви. Голяма част от тях е в шепота - тих и неразгадан. Той е само на знахарките, които го пазят като безценен дар за себе си. Останалата част, когато те извиват глас и занареждат ритмично е за да бъде чута от този свят и за теб, читателю, това също е дар. Нека тази книга „види бял свят“, защото е чакала дълго и дарява лечебните и напевни нареждания и неуловимия шепот на думи, които изцеряват болката, дават сила и увереност, че има цяр, че има надежда. В съдържанието съм включила и един герой - Неверникът, който непрекъснато се появява от изневиделица и е буен опонент, но и искрено се забавлява и се смее на текста. Е, има и такива хора, не можем да го отречем, за това съм дала думата и на него.

Всяка прилика с лица и събития от действителността е случайна.

Автор Калина Румена

Ние започваме живота си с едно вдишване и тръгваме по пътя напред и нагоре към смъртта. По този път ние контактуваме помежду си и с останалия заобикалящ ни растителен и животински свят с мисъл, изказ /думи/ и действие. Когато има синхрон и съвпадение между нашите мисли, думи и действия света е енергийно балансиран. Ние обаче се научаваме да манипулираме света като мислим едно, говорим друго, а вършим трето. И тогава създаваме вихри, които ни докарват главоболие /от всякакъв характер/ и болести. Тези разбалансиранни енергии Ванга коригираше с думи и съвети, Злата, Севда и Сева с танци, напеви и билки. Цялата книга на Калина Румена е един енергиен справочник, наръчник и пътеводител за оставащата ни част от пътя, по който сме поели. И когато се препънем, паднем или сме излезли от пътя и сме на една ръка разстояние от него можем да поискаме помощ от Злата с нейните три медни бакъра /Петър Димков препоръчваше билките да се варят в медни съдове/ поставени на триъгълник около нуждаещия се от помощ, танците, изпълнявани по своеобразен начин предизвикват енергийни потоци и вихри, които отварят канали от нашия

към паралелните светове - от където сме дошли и на където сме се запътили, за да можем на „жив живот“ да си поправим грешките. Намерението е важно. Когато в края на пътя се обърнем назад трябва да сме оставили един енергийно балансиран свят и когато в края на пътя, миг преди да се превърнем в енергийна точка ще погледнем напред и ще видим нещо по-висше и подалечно, което ще настъпи след един миг, след едно последно издишване. И както ми каза моя приятел и духовен баща Джо, 40 дни след смъртта си в един реален сън „Косата трябва да бъде чиста“.

Марин Баев

Знахарката Злата

В едно малко китно селце с име Житняк, до едно малко градче живееше баба Златица или накратко ѝ казваха Злата, местната знахарка. Тя имаше къща в края на селцето, типична селска, на два ката и с таван, просторна и с кичеста градина обграждаше постройката като шарена черга. Бабата наред с многото тайни които упорито криеше, имаше и едно внуче на име Севда, а и него не показваше много.

Още от младините на Злата се носеха слухове, че имала дъщеря, но за бащата се говореше, че бил някакъв лорд от запада, че нямал плът и какви ли не други слухове, които хората можеха да украсят и да разпространяват. Но че имаше някаква тайна, да, имаше. Говореше се и че дъщерята на Злата изчезнала още когато била на осем години, или бащата я е взел, или се е изгубила по горите. Търсили я с полиция, но нищо не открили, ни следа, ни вест. Понякога Злата почваше да нарежда някакви думи, да напява и гласът ѝ се чуваше надалеко по селото, странното бе, че не беше силен, но някак си ритмичен и хората го чуваха. Слушаха я как жали за изгубеното си дете.

*- Църна земя ли те зема, маненко дете мое?
Църна темнина ли те зе, маненко чедо мое? Таз земя
не ѝе за тебе, дете, ангелско ми чедо, майкя си да остаеш
и твое дете? Кой те зема от мен и те отскубна*

от душа ми? Нееееееее, не мой тако да биде.

- Гори ке сберем, ветри ке сберем, води ке сберем, трънѝе ке сберем и мълнии, та да те найдем, дете и да си и на земя и на небо, ех, ех, ех... тежко ми ѝе, темно ми ѝе, ей, църно ми ѝе, ей... ей... ангелско ми чедо, Ангелико, Ангелико, Ангеликооо...

Това „о“ се търкулваше по заоблените зелени хълмове, обвиващи малкото селце. Ехото се повтаряше и повтаряше, блъскаше се в хълмищата и скалите и се връщаше отново и отново, като че виеше вълчица, а воя ѝ ритмично изпълваше пространството и хората притихваха, усещаха болката на самотната знахарка, усещаха неземното ѝ опяване, което трепкаше, като че имаше свой живот, някакво диво усещане за необятност ги обземаше и вълни от нейната сила и от нейната слабост.

В един късен, летен следобед, преди около девет години, Злата беше дочула една детска песничка, която пееха заедно с детето ѝ, винаги когато я приспиваше вечер.

- Нани, нани на очички, нани нани на звездички, нани нани чедо арно, нани нани вѝн е темнина, гушни гушни пухено юрганче, гушни гушни

*облачета меки, гушни гушни ги и со лебедите полети на височинка ти. Сън те люля, люля во пухените си юргане, юргане ли, бели къдели ли?
Нани, нани*

*на очички, нани нани на звездички, чедо сти
ми, сти ми ти, сън перце да ѝе... нани нани, сън
перце да ѝе..., мамино перце...*

*со меки юргане загънато, со меки пухени об-
лачета, къдели ле,
де те люлят и люлят, та сладко да сънуеш,
сладко да си спинкаш...*

Тръгнала подир песничката, вървяла, вървяла по гората и когато я чула най-силно - видяла една поляна, цялата покрита с мека трева и цветове от биле ангелика, цялата поляна сияела в бяло и била отрупана с цветове, а под една брезичка плачело бебе, оставено сам самичко върху цветовете на ангеликата. Злата решила, че това е поличба и взела детето. Знаела, че това е чедото на Ангелика, ангелското ѝ дете, което се изгубило отдавна. Взела бебето и му запяла същата песничка, та да спре да плаче.

- Нани, нани на очички, нани нани на звездички, нани нани чедо арно, нани нани във е темнина, гушни гушни пухено юрганче, гушни, гушни

облачета меки, гушни гушни ги и со лебедите полети на височинка ти. Сън те люля, люля во пухените си юргане, юргане ли, бели къдели ли?...

Бебето се унесло от приспивната песен и заспало, а Злата го отнесла в дома си, знаела че това е нейното внуче. Знаела със сърцето си, а друго не ѝ било нужно. Кръстила детето Севда и го отгледала с много любов. Но продължаваше да дири изгубеното си дете Ангелика.

Злата виеше като вълчица нощем и нареждаше. Тогава селцето притихваше, тогава се носеше Златината мъка, а тя се носеше далеко, далеко, отвъд селото и кой ли знаеше чак до къде отиваше...

- Ангелико, мен ме остае сама, остаи ме, забраи ме, Ангелико, майка за чедо да жали. По нощите на билки ухае и на триви,

на празник ухае, че ти си доодила и цветове си ни дарила и цветове си ни остала, та цела градина ми ѝе со цвекета ангелики, цвет до цвет свети

и со белота си свети и грее до цвекетата шарени и гиздави. Тез нанизи -

ред по ред, низ по низ, цвет до цвет, гайтан до гайтан.

Ти цветове си даеш, че си жива и здрава, че си доодила дома, чедо, чедо, чедо, билчице моя... Аз все си реда, че доодяш, а после сама съм,

тежина и мъка не ме пуца, фанала ме ѝе за гуша, кат облак де на сърдце ми ѝе, и ноче за теб се сецам и все те зова ли зова, та да си доодиш до твоя

дом, а теб те нема и нема, а мен ми ѝе сиротно, Ангелико...

Ангелико... чедо...

Отново ехото носеше думите, далеко някъде, където летяха високо ятата от птици, където простора целуваше луната, а облаците се стелеха като вълни от

заспали речни шепоти, плавно и безшумно се придвижваха, а и те сякаш с ритъма на знахарката потрепваха и се наслояваха един над друг. Селото отново се сгушваше, а в сънната тъмнина ухаеше на билки и на идващ дъжд, знахарката беше събрала пак тези облаци, миришеше на озон и очакване, на съдържана сила. Хората пак се притаяваха в домовете си и се приготвяха за сън.

- Здравейте, ето ме и мен Неверникът или за поточно Нено Ненов! Шмугнах се в съдържанието на книгата. Да ви кажа честно, аз тук съм най-трезво мислещия и най-осведомения от всички тези шуротии. Тези двете жени - шантавите - да ви кажа ги вършат едни. Бебе на поляна. Горкото дете, добре че тази повъзрастната жена го взела, че жал да ти стане направо. А на обикновен човек ще стане ясно, че правят проекции и заблуждават хората, че имало сенки. Де ги тия сенки, а? О, така започва моята комедийка и да ви кажа от сега скришом си се смея, ама от сърце. Ама че веселба!

Севда

Севда порасна тайно от хорските погледи. Но когато стана на осем години, знахарката реши да я запише да учи в близкото училище, намиращо се в малкото градче, до селото.

Севда изглеждаше, като че не е от този свят, с из-

ящна фигурка, много, много светлоруса, блестяща коса и най-странното бяха очите ѝ, големи и променливи - ту ясно сини сутрин, ту тъмно сини на обед, а когато станеше следобед изумруденозелени. Вечер бяха тъмно зелени и загадъчни. Когато човек я погледнеше, запомняше тези изразителни очи и светлото ѝ сияние обграждащо пясъчните ѝ и дълги коси.

Злата, освен че записа внучка си да учи, я въвеждаше и в своя знахарски опит, като я оставяше да слуша. Знаеше, че трябва да даде знанията си, че да са помощ на хората, да не фсе изгубят. Знаеше наричания, но и знаеше, че те трябва да се казват от „чист човек”. А за да е чист този човек, трябва словото му да е чисто, думата му да е дума, честта да му е чест, сърцето му да е обичащо, за да може да отдава, за да може той да напява не толкова с глас, колкото със сърцето си. Да може да обича, но не с тази познатата човешка обич, а с Божията обич, тази обич малко хора я имат, така да обичат. Злата знаеше, че тази беше най-чистата, най-светлата, тя правеше чудеса, тя лекуваше болните и страдащите, докосваше ги, огряваше ги и прогонваше тъмнината от тях, изчистваше телата и душата им. А Севда беше чисто същество, изящно като кристал и имаше силата, имаше тази обич още от както се беше появила на света. Докосваше сърцата само с присъствието си, а и можеше да напява като баба си. Но гласът ѝ още не беше укрепнал и се лееше като чуруликане на славей, а после заглъхваше меко и притихваше.

Отдалеко идваха хора, всеки със своята boleжка,

а Злата почваше да нарежда своите тайнствени думи, които сякаш оживяваха и разбутваха въздуха наоколо на вълни, които се плискаха и разбиваха някъде в невидим пристан. Пяната им се смесваше с въздуха и малките водни мехурчета сякаш политаха към висините, за да дадат живот на пространството, да му дадат благодат. Севда се вслушваше във всеки един ритъм, изживяваше го, като че участваше някак си в това тайнство. Злата я държеше настрана, но знаеше че момичето преживяваше това вълшебство с нея.

Всяка вечер Севда слушаше опяванията на баба си. А те нямаха край. Севда се опитваше да я успокои, но Злата намираше покой само като опяваше и нареждаше. Нямаше друго спокойствие за нея. Не можеше без това, вечно да дири детето си, вечно да вие като горски дух. Някой път думите ѝ ставаха неразбираеми за хората, ами да, Злата беше влязла в някакво друго пространство и после се сепваше отведнъж и спираше. Внучка ѝ някоя вечер запяваше, за да я успокои.

- Бабо, Златице, не тъжи, бабо Златице, сълзи не рони. Поглей мои очи, кат на Ангелика са с цвет на дива теменуга де утрото е кат ясна сълза теменужна,

а по вечеринка са кат дъждовни облаци ле. Поглей коси ми, де са кат на Ангелика - узряло жито и сонце де го огрева, поглей бело ми лице, кат на майкя ми ѝе.

Кат я видаш, нема да я пуциш. Затуй, бабо,

*остай я да броди по гори и
по незнайни земи, остай я на воля да биде, на
воля по полени,
не тъжи, не опявай, майкя ми не ще ни остае,
сиротни нема да сме.
Кога сън сънуем думи ми реди, думи ми шепти
за горски билета,
тайни и незнайни, на сън доожда и со пухени
юргане ме завива,
с думи си напевни ме люля и сън иде и ме по-
крива со меки си воали,
со меки си мъгли де са заспали.*

Севда редовно ходеше на училище. Знаеше уроците си, като че ли отдавна беше научила това човешко знание. А и самото момиче беше обвито в една ефирна неземност, бляскаво сияние огряваше косите ѝ, това сияние някой път почти я правеше невидима, така че да се слива със слънчевата светлина. Всички се държаха на разстояние от нея, заради това, че тя беше различна от тях. Момчетата от училището се спираха и я гледаха очудено, та тя излъчваше светлина и обич, но никой не смееше да я заговори и да я докосне. Тази Севдина светлина милваше и озаряваше всеки. Косите ѝ, макар и сплетени на плитки сияеха, очите ѝ отразяваха всеки, който я погледнеше и преливаха в нюансите на синьото до дълбините на зеленото, като море, което сменяше цветовете си. Небето се променяше и в него потъваха мислите на хората, които я гледаха, в дълбоките сини

висини на едно бездънно небе от синева и необятност, но никой не знаеше какво става с небето, когато се задава буря, само усещаше силата на природните стихии.

- Не се бъркам в тези напеви, че ме е страх. Ама другото, направо „да ти се скрие шапката“! Щури работи, къде ти имало такава като Севда? От някаква билка недокосниче идва. Ама съвсем странна, нали хора? Комедия да става и смях да има, че малко разнообразие ми трябва в този скучен живот и хоп ето тази пиеска, само смях ви казвам, чудо, не ви трябва смехотерапия. Тя е тук хора! Хайде, „купона да тече“ - аз съм Нено.

Едно разбито сърце

Една сутрин, когато Злата беше изпратила внучка си на училище и прибираше масата от закуската, се спря и заслуша. Чу стъпки на портата на градината, някой звънеше на звънеца ѝ, а той чуруликаше отчетливо. Тя реши да остави бухтите на масата в гостната. На вратата стоеше жена на средна възраст. Злата натисна копчето и ѝ отвори. Отиде да я посрещне.

- Здравейте, вие ли сте Злата, знахарката от Житняк?

- Хм..., а ти коя си? - Злата премрежи очи и сякаш виждаше нещо, което витаеше наоколо, нещо което тя усещаше, както и натрапливото напрежение, идващо от гостенката.

- Мая - каза простичко жената и тревожно чакаше.

Иди си ти иди, тук са моите игли, тук са моите бодли, гърчи се ти!

Прободен си, нали! Стъпка ти към мен не по-еми, назаде се врати.

На дим, на дим, на дим да се стопи телото ти от църнота, че не човек си,

а тегота и тежина и жертва тражиш си сега. Иди си вдън земи,

на дим си остани и се отвей към дълбини на земните недра,

тамо място ти ѝе отредено, за злото място завардено! Иди си ти!

Човек или създание, иди си и не ме тражи!

Севда тревожно зареди тези ритмични думи. Нападнаха я на работното ѝ място. Как е успяло това същество да дойде. Съществуването беше голямо и черно, приличаше на човек в тялото, но главата му бе на някакво зловещо създание. Между мрака и светлината стоеше силует. Севда примаяла се затича към автобуса, за да се прибере бързо вкъщи и да разбере дали баба ѝ е добре.

Севда бързо се прибра с рейса и още от вратата се развика:

- Бабооо, бабооо, добре ли си? Идвам!

- Каво си се развикала, не виждаш ли че съм добре.

Имаше една жена, болна с рак на матката. От нея заизлизаха някакви сенки на козли. Май един избяга. Но мисля, че скоро ще остави Бинка, доста измъчена жена.

- Не, бабо, дойде при мен! Аз го прогоних. Но не си успяла всичките злини да изгониш.

- Севдо, уморена съм, съжалявам чедо. За тия, тежките болести викам и Сева, но тя имаше работа и не успя да дойде за помощ.

- Бабо, тези, болните с рака, не се бори сама вече! Ще викаш Сева или мен. Виж какво стана днес.

- Ще ви викам, чедо, ще ви викам. Сега ще отида да се помоля, че сбърках днес.

Севда не можеше да заспи. Днес имаше тежък ден. Ами ако не се беше справила? Ами ако едно таква същество я завлече с него? Трябваше ѝ защита, освен способностите, които притежаваше. Трябваше да предприеме нещо. Нещо се бе случило. Имаше процеп между световите на този реалния и на злото. Усещаше това. Ако наистина беше така, то те бяха в заплаха и двете! Реши да се обади още на сутринта на Михай.

Когато притъмня тя беше уморена вече и бързо отиде да си легне и да потъне в съня си, като че търсеше спасение там и закрила. Но, уви, като се пробуди, о небеса! Беше вързана с въже на някакво тъмно място, усещаше изгорял дим и мирис на изгоряло. Досещаше се.

- Боже, пази ме, отвлекли са ме докато спя. Нали го прогоних, но от процепа... явно други са дошли за мен.

В това време Злата не беше на себе си. Севда я нямаше, беше изчезнала. Досещаше се какво бе станало. Забърза се към телефона и зазвъня на княза.

- Ало, търся Михай Драг.

- Добър ден, госпожо, изчакайте да го извикам - прозвуча мек мъжки глас.

- Ало, Михай е на телефона, добър ден.

- Михай, Михай, загубих Севда, отвлякоха я. Ако можеш, ела бързо да я спасяваме.

- Как така? Не е възможно! Севда? - тревожно каза княза - Идвам бързо. Чакайте ме, до два часа съм при вас - и затвори телефона.

Злата беше повикала и Сева. След два часа се събраха, княза, Злата и приятелката ѝ Сева. Злата покани княза и Сева да седнат на масата на просторната тераса. От там имаше прекрасна гледка от заоблени хълмове, зелени равнини и висини. Като че наоколо се бе постлало зелено море. Бабата поднесе прочутото си кафе и почерпи с локум. Въпреки тревожността на всички, трябваше да обмислят и да премислят какво да направят.

- Вие, госпожи, може да нареждате вашите тайни шепоти и после да попеете, а след като се отвори портал в тъмнината, аз ще тръгна да намеря Севда. Смятам така за най добре. Доверете ми се - каза Михай на чист български език, който беше научил отдавна.

- Ще се справите ли княже? Знаем, че сте силен и вещ като нас, но имате силата да влезете в този тъмен свят.

- Разчитайте на мен, госпожи. Бил съм там и преди. Няма да ми е за първи път - каза Михай, а двете жени се спогледаха и решиха да му се доверят. Беше им нужен този поглед, за тях беше размяна на знание и усещане, те така можеха да обменят думи, безмълвно.

И се започна. Тримата се хванаха за ръце и затво-